

# Poți să fluieri, Johanna



Ulf Stark  
Anna Höglund





ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ, pe când Berra și cu mine ne dădeam într-un leagăn încropit chiar de noi, i-am spus că mai încolo mă duc la bunicu'. O să-i fac o vizită și o să mănânc tort. Chiar astă-seară. Pentru că e ziua lui.

— Și-o să primesc cinci coroane, am adăugat.

— Îți dă bani de ziua lui? s-a mirat Berra.

— Da, îmi dă bani de fiecare dată când mă duc să-l văd.

— Mamăă! Bunicul tău e tare, nu? a spus Berra.

— Da, este. Iar eu îi dau lui o ditamai țigara de foi.



Berra s-a uitat la cerul plin de nori și a mormăit:  
 — Aș vrea și eu să am un bunic. Ce fac bunicii toată ziua, de fapt?  
 — Păi, te invită la o cafea cu lapte, de exemplu. Dacă vrei. Și pe urmă  
 mănâncă picioare de porc.  
 — Glumești, nu-i așa?



— Ba chiar așa e, am spus eu. Piftie din picioare de porc! Și, câteodată,  
 bunicii te iau la baltă să dați la pește.  
 — Eu de ce n-am un bunic? s-a întrebat Berra.  
 — Habar n-am. Da' știu de unde poți să-ți faci rost de unul.  
 — De unde? a zis Berra.  
 — O să vezi mâine, am spus eu. Acum trebuie să mă duc să-mi pun  
 cămașă albă și să mă pieptăn.  
 M-am dat jos de pe scândură, dar l-am luat pe Berra pe nepregătite, așa  
 că a căzut cu tot cu leagăn și s-a lovit în barbă.



— Drăguț din partea ta, a zâmbit bătrânul. Hai, intrați.  
Am intrat și Berra i-a dat floarea.

— Poftim, bunicule!

Bătrânul s-a uitat mai întâi la floare, pe urmă la Berra și s-a scărpinat în creștet. Avea părul alb și foarte rar.

— Ce? Sunt bunicul tău? Eu?

— Da! a zâmbit Berra. Abia acum am ajuns și eu să te văd, nu s-a putut mai înainte...

Bătrânul l-a îmbrățișat pe Berra.

— Măi, da' ce-ai mai crescut! a spus el și s-a șters la colțurile ochilor. Câți ani ai făcut?

— Șapte, a spus Berra.

— Nemaipomenit! Ca să vezi, cum stăteam eu aici singur-singurel, să mă trezesc tocmai acum cu tine în vizită!

— Păi da, a zis Berra.

— Da' el cine e? a întrebat bătrânul, dând din cap spre mine. Te pome-nești că sunt și bunicul lui?

Atunci Berra a început să râdă așa de tare, că se vedea că-i lipsesc cei doi dinți din față.

— Nu, a spus el. El e Ulf și are deja un bunic.

— Pe mine mă cheamă Nils, a spus bătrânul și mi-a strâns mâna.

Apoi s-a apucat să ne arate camera în care stătea. Pe masă, avea o fotografie cu o femeie cu ochi mari, care purta pălărie. Pe perete, avea un ceas auriu, iar pe pervaz, o pasăre împăiată. Mai avea și un elan din lemn, pe jumătate terminat, pe care îl cioplise cu mâna lui.

— Cam asta-i tot, a oftat bătrânul. Nu mai e nimic de văzut. Acum ce ziceți să facem?

— Bunicul lui Uffe îl invită întotdeauna la o cafea cu lapte, a spus Berra.

— Bună idee! a spus bătrânul Nils, care tocmai devenise bunicul lui Berra. Stați așa, să-mi iau bastonul!



După acea seară de pomină, a trecut ceva timp până m-am întâlnit din nou cu Berra. L-am găsit într-o după-amiază în spatele unui copac. Stătea acolo și-și țuguia buzele tot chinându-se să fluiera.

— Mai mergem în vizită la bunicul tău? l-am întrebat.

— Nu, mai întâi vreau să-nvăț să fluier, a zis el și și-a umflat obraji.

Iar eu l-am lăsat în pace. Am înțeles că vrea să exerseze în liniște. Mă gândeam c-o să-i ia câteva săptămâni.

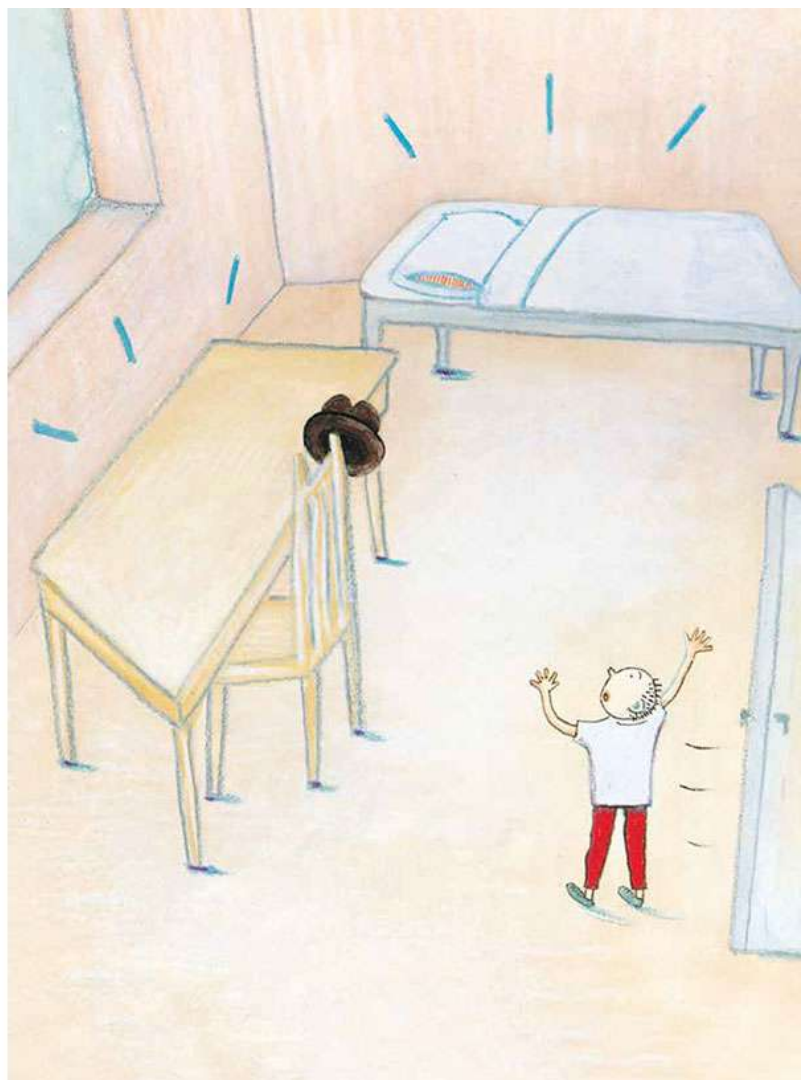
Dar într-o zi, când deja se făcuse mai răcoare și frunzele din cireșul lui Gustavsson se îngălbeniseră, iaca și Berra. Avea ochii oboseți, dar fericiți și mi-a dat un ghiont.

— Acum putem să-l vizităm pe bunicul! a spus el.

Am alergat tot drumul până la ușa bătrânului.

— Uite c-am venit! a strigat Berra, dând ușa de perete.

Dar bătrânul Nils nu mai era în cameră. Dispăruseră și ceasul auriu de pe perete, și pasărea împăiată, și doamna cu pălărie albastră din tablou. Patul era făcut și în cameră miroseala a detergent.







— Ciudat, am spus eu. Poate e în parc.

În parc, păsările ciripeau și parfumurile înmiresmau văzduhul, dar bătrânul Nils, nicăieri. Așa că ne-am dus în sala de mese și acolo ne-am întâlnit cu tușica Tora.

— Vreți puțină cafea cu lapte, băieți? ne-a întrebat ea.

— Nu, a spus Berra. L-ați văzut cumva pe bunicu?

Atunci, tușica s-a ridicat de pe scaun. S-a șters la gură cu șervetul și a pus o mână pe umărul lui Berra.

— Bunicul nu mai este, a spus ea. Ne-a părăsit.

— S-o fi rătăcit, a zis Berra. I se-ntâmplă mai mereu.

Tușica Tora l-a mângâiat pe obraz pe Berra. I-a spus că bunicul e sus în cer acum. Cei care vor să-și ia rămas-bun de la el pot s-o facă sâmbătă, în capelă. Atunci, Berra s-a înfuriat așa de tare, că i-au dat lacrimile. S-a smuls din brațele bătrânei.

— Și eu care m-am chinuit atâta să-nvăț să fluier!

După care n-a mai scos un cuvânt în drum spre casă. Doar mai trăgea câte un șut în vreo piatră din când în când.



În fața capelei era parcat un dric. Înăuntru, ceremonia deja începuse. Un bătrân cânta la orgă. Pe-o bancă stăteau tușica Tora, îmbrăcată în negru, o soră medicală și alte câteva persoane. Se uitau toți la sicriul alb din mijlocul încăperii.

— Hai să ne-așezăm aici, a spus Berra. De-aici se vede bine.

Ne-am așezat pe banca de lângă ușă. Când muzica la orgă s-a stins, s-a ridicat un preot.

— Nils a fost un om fericit, a spus el. Mai ales spre sfârșitul vieții. Cu toții l-am prețuit și nu s-a simțit niciodată singur, deși n-a avut rude.

Atunci, Berra a ridicat mâna și-a început s-o fluture, până când toată lumea s-a uitat la el.

— În orice caz, a fost bunicul meu, a zis el.

După care lumea s-a apucat să pună flori pe sicriu. Berra și cu mine am fost ultimii. Ne-am înclinat și Berra a pus trandafirul lui Gustavsson peste celelalte flori. După care a rămas țintuit acolo, deși eu îl trăgeam de mână să plecăm.

— Acum o să fluier! a spus el cu ochii țintă la sicriu. I-am promis.

Și-a fluierat Berra de-a răsunat toată capela. „Poți să fluieri, Johanna” – asta a fluierat.

